

Привіт Миколі Лисенкові

Панас Мирний

Привіт нашому славному Боянові Миколі Віталійовичу Лисенкові

У достославний день 10 березня 1892 року від щирого серця полтавців

На широких степах, по зелених гаях,
Серед сіл, хоч і людних, та вбогих,
Зародилась вона – наша пісня сумна –
На утіху сіром тих безродних,
Що в далекі краї, на широкі лани
Від гіркої втікали неволі,
Що з собою вони тільки сльози несли
Та надію до кращої долі.
Не на бенкетах тих у палатах ясних
Виростала їх пісня журлива,
А на диких степах, у кривавих боях
Розвертала вона свої крила;
Не вітали її панянки по весні,
Не звивала їй слава віночка –
По низеньких хатках, у нужді та латках
Присипляла нею сина кріпачка!
А дочка кріпака – її доля така!
Нею серце гаряче сушила
Через те і важка наша пісня тяжка,
Через те так безмірно журлива!
І співали її то сліпі кобзарі,
То бездольнії діти неволі...
А як ясна зоря в нашім краї зійшла
І розбила лихі пута неволі,
Гаснуть стала й вона – наша пісня сумна,
Забуватися в рідному краї...
Прийшли інші часи – інші чуть голоси...
Годі, кажуть, впиватись вам жалем!

Та не так думав ти: не безслідно пройти
Має те, що колись розцвітало,
Що у ріднім краї піднімало бої,
Що до волі людей поривало;

Все – народ чим тут жив, що у серці носив,
І чим душу одводив від горя...
Рідний син сторони, де сі сльози зійшли,
Ти пройнявсь криком тяжкого болю!
І журливий той спів ти у ноти завів,
І пустив поміж людьми чужими...
Здивувались усі тій непевній красі,
Тому голосу горя України!

І – о диво! – ожив умирущий наш спів,
Перейшов із степів у палати...
І в далекім краї на чужій стороні
Почали його люди співати.
Та на сім ти не став, даром рук не поклав:
І вірші Кобзареві могучі,
Його сльози гіркі, його думки важкі
Перелив ти у пісні співучі!
Славна кобза твоя неспокійна була,
Не привикла без діла сидіти:
Й незабаром ти нам “Ніч різдвяную” дав,
І “Утоплону” встиг написати;
“Бульба”, чутно, давно чека часу того,
Щоб з'явитися тут перед нами.
Та, по правді сказати, ми не зможем й назвати
Все, що дав ти й даси ще, Бояне!
Хоч і літа ідуть, хоч півсотні несуть
На твою вони голову сиву...
Та що літа тобі, коли з серця пісні,
А з душі голоси так і ринуть?!
І ми певні, що нас не один іще раз
Ти здивуєш своїми піснями,
Що піввіку твого не для того пройшло,
Щоб замовк ти, співучий, між нами!
Прийми ж, брате, від нас у великий цей час
Наше щире гаряче вітання!
Хай “Кобзар”, що шлемо ми від серця свого,
Нагада тобі рідне жадання!..